

UIT DIE PEN

Ons mag al amper 'n maand lank uit die grense van ons provinsies beweeg. Danksy die toestemming van die magtige NDZ. Gelukkig gaan die virussie ons nie aanval as ons oor die grense beweeg nie, net as jy na ander lande moet reis. Dieselfde geleerde virus wat kan tel: 50 mense maksimum, geen teëpraterij word geduld nie.

Saterdagoggend vat ons die pad vir 'n *road trip*. Wat sou die Afrikaans wees van *road trip*?

Dit sê in elke geval nie so lekker soos die Engelse term nie.

Koeldrank, *tjippies* en vrugte vir padkos. (Padkos is 'n woord wat nie in Engels vertaal kan word nie. Hoe klink *road food* vir jou?) Toe ons uit die stadsverkeer is, draai ons die vensters oop en ruik die koelerige oggendlug. Ons vat diep asemteue.

Dis heerlik om die Vrystaatse uitgestrekte vlaktes te sien.

Dit is nog maar vaal, want die lentereëns was nog nie genoegsaam om die nuwe plantlewe te laat bot nie.

Ons ry eers na 'n dorp in die Goudvelde. My goeie man behoort aan die

jagtersvereniging daar en om sy lidmaatskap te behou, moet hy 'n paar keer per jaar aan skietoefeninge gaan deelneem. Ons ry stadig deur die dorp en bekyk die verval daarvan. Die bakkie ruk omtrent uitmekaar van al die slaggate. Daar is swart asblikasakke wat op sypaadjies staan, in groot verwagting dat iemand van die munisipaliteit dit gaan kom haal. Maar helaas.

Op pad na die skietbaan kronkel die pad tussen twee dele van die township. Die erwe is netjies gevee, maar die rommel lê omtrent kniediep net buitekant die huise se heinings. Dit lê in die strate, in die spruitjies, kinders speel daarin en rondloperhonde vreet dit. Die rioolplaas ruik soos... Wel, dit ruik soos die rioolplaas. Op steroïede. Die kinders sou sê dat dit *pong*, en dit *pong* gewis.

By die skietbaan is al die vlae op, die gras is gesny en die linte wat mense uit die spervuur hou, is gespan. Die omie met die groterige pens is baie streng as iemand durf waag om sy wapen verkeerd te hanteer of om die skietarea te betree sonder sy toestemming. Wat goed is. Almal gehoorsaam die regulasies.

Eenkant is mense wat kleiduif skiet. Hier agter my is daar ooms wat met 'n groot kaliber teiken skiet. Elke gewerskoot vibreer deur my binneste. Daar anderkant is die pistoolskiet aan die gang. Voor my lê die manne aan om met die .22 te skiet.

In die hoek van my oog sien ek twee seuntjies, so 8 jaar oud. Hulle het 'n druk bespreking oor die boerdery. Die gesprek klink so: A: "Ek wil eendag groot beeste hê."

B: "Maak hulle net osse, dan hou hulle nooit op groei nie."

A: "Ek het 'n kleinboetie gehad."

B: "Is hy hier?"

A: "Nee, ek sê mos ek het een gehad. Hy is dood toe hy 10 jaar

oud was. Ek weet nie wat het nou weer daar foutgegaan nie. Hy sou nou 18 jaar oud gewees het."

B: "Het jy 'n sussie? Hulle is baie irriterend."

A: "Nee, maar ek het 'n groot boetie."

B: "Hoe oud is hy?"

A: "Hy is nou 18."

B: "Was hulle 'n tweeling?"

A: "Nee, hulle was net ewe oud."

Ek glimlag vir hulle gesprek.

Ons ry van daar af verby Merriespruit se sliksdam. Ek kyk na die rye netjiese huise, en kan my vir geen oomblik indink dat alles, tot ver af in die spruit, onder modder was nie. Ek kan nie eers dink hoe dit moes lyk nie, want tans is alles netjies en skoon.

Ons ry by 'n begraaftaas verby waar daar reeds 'n hopen roubeklaers staan. Ons kry die volgende begrafnisstoet van voor af: definitief meer as 50 motors. Indien daar gemiddeld 2 mense per motor is, is daar definitief ten minste 100 persone by die teraardebestelling. *Who will guard the guards*, wonder ek by myself. Ons verlaat die Goudveld en ry na ons Oos-Vrystaatse dorp toe. Daar waar ons vir baie jare gebly het. Die goeie vriende by wie ons tuisgaan, is nie daar nie, maar hulle het die huis se sleutel vir ons gelos. Toe ons die ou huisie oopsluit, ruik ek die verwelkoming. Ons pak af en strek uit op 'n vars oorgetrekte bed. Met omtrent 'n duisend komberse op. Want dit is die Oos-Vrystaat.

Hulle het weer volstoom kerkdienste. Net 50 mense, gee jou naam vooraf vir die administratiewe beampte. Indien daar meer as 50 mense is, word daar twee eredienste gehou. Ons gaan na die tweede erediens toe. Met ons aankoms moet elkeen 'n ellelange vorm invul met besonderhede soos waar jy vandaan kom, temperatuur, hoersy of nie, is jou keel seer. Daarmee

WEEK VIER-EN- TWINTIG

saam kry elkeen 'n Bybelvers vir die week. Die koster hardloop met sy blou sproeibottel van bank na bank om alles te ontsmet voordat die tweede diens se gemeentelede mag inkom.

Ek en my vriendin verskaf die kerkmusiek. Ons speel vier liedere vir voorafsang: ek met die klavier en sy met haar klarinet. Ek wonder hoekom niemand saamsing nie totdat ek onthou dat die inperkingsregulasies steeds bepaal dat die gemeente nie tydens die erediens mag sing nie. Die dominee begin met 'n gebed en votum, en ek hardloop met my skoelose voete om die kerk, op met 22 trappies, af met 9 trappies totdat ek op die galery agter (of is dit voor?) die groot kerkorrel sit. Die heerlike klanke vul die pragtige sandsteenkerk. Die dominee kondig die twee lofsange aan. Soos een in Gees en Waarheid staan die ongeveer 40 mense op en sing luidkeels saam. Elkeen in sy of haar eie masker.

Ek glimlag behaaglik terwyl ek na die stemme luister, want dit voel of ek weer huis toe gekom het. Ons tuisdorp vir baie jare het weer hulle arms en die kerkdeure vir ons oopgegooi. Te midde van die aaklige inperking het ons 'n voorreg om steeds te kan aanbid, saam met ander.

Al is dit 1,5m van mekaar af, met maskers aan.

PHILIP SPIES OORLEDE

Philip is gister op sy 48ste verjaarsdag na 'n kort siekbed oorlede. Hy was vroeër die week opgeneem by die Hoogland Medi-Clinic hospitaal in Bethlehem en gediagnoseer met pankreatitis en sepsisemie.

Philip sal onthou word as vissersvriend en boer van die Heilbron omgewing. Hier was hy ook jare gelede 'n prokureur.

Hy oorleef sy moeder Ansie, en laat na sy vrou, Jolande Spies, en dogters Chanelle, Megan en Nienke.

Innige simpatie aan sy familie en vriende.

